

Publicerad 2019-08-11 12:12 av Mim

Många motstridiga känslor, många lidandets tankar och känslor, samt accepterandets gåva.

Eller Accepterandets fråga? Kanske.

Gråtandets öken.

Varning! Jag kommer att behandla svåra känslor i denna text!

Kanske milt förklarade, men ändå...

I Gråtandets öken, väntar öknen otåligt på mina tårar.

De dyker inte upp.

Vad är det för fel på mig?

När jag vill gråta, och det inte dyker upp ett skvatt.

Som om skvatt, skulle vara hägringen i öknen, även om den törstige i öknen, hoppas på att det skulle vara en vattenkälla.

Även om den som finner en hägring, och inte en vattenkälla, också hoppas på att solen inte skall vara så starkt skinande.

Så hoppas också jag på att mina tårar inte förblir en hägring i mitt inre, utan också kommer till uttryck, i verkligheten. Hägrar så att säga.

Jag finner också att jag är vattenkällan.

Det måste jag vara.

Mina tårar flödar.

I mitt inre.

Och när jag har denna "sorgliga" sällsamhet över mig, då måste jag vara; själva vattenkällan.

Aldrig hade jag i min sorgsenhet, kunnat tänka mig, att jag kunde vara så lycklig, över att vara så sällsamt ledsen.

Jag har kommit till ro, med denna insikt. Att jag accepterat både den, och min roll i det hela.

Har du accepterat din roll i det hela? I livet du lever? Eller livssituationen du befinner dig i? Eller bara känslan som hägrar...

Som pågår och pågår...

För att göra det hela mer komplicerat...

Jag förstår, att när jag vill fly från mina känslor. Så känner jag en uthärdlig känsla, som känns outhärdlig.

När jag stannar kvar i en känsla, så känner jag likadant. En uthärdlig känsla som känns outhärdligt.

En överenskommelse med livet kanske? Eller livets dilemma?

Och slutligen känner jag en sådan Gudskärlek i mitt inre.

Jag är mitt jag.

Mitt bästa Jag.

I att bara vara Jag!

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Mim med Poeter.se id #51800 innehar upphovsrätten